

POR A INFANJOJ EN LA ONDO

EL JAPANA LANDO KAJ POPOLO

Skribita de Japanaj Infanoj

Heibon-sya, Tokio, Japanio

Lokoj priskribitaj de infanoj en tiu ĉi libreto

Lignogravuraĵoj sur la kovrilo faritaj
de Taŝiro-Takaŝi, Ooura-Masakazu
kaj Uda-Masatoŝi. (ĉiuj 12j.)

Infana Fako de Redakcio en Heibon-Sya K.K.
N-o 4, Yomban-tyo, Tiyoda-ku, Tokio, Japanio. 1953 (prezo: ¥ 30.)
Presita de Kenkyusya, Tokio.

ALVOKO AL LA TUTMONDAJ INFANOJ, GEPATROJ, KAJ EDUKISTOJ

Sendu al ni skribaĵojn de infanoj el via lando !

**Kunlaboru kun ni por la kolektiva verkado de “Infanoj en la Mondo,”
kiun ni projektas.**

Ni intencas redakti kaj eldoni la tutmondan geografion por infanoj, kun sistema kunlaboro de konscia Japana edukistaro.

Tiu ĉi libro celas doni al Japanaj infanoj vivecajn legaĵojn el skribaĵoj de infanoj el la tuta mondo.

Japanaj infanoj estis longe izolitaj de la tutmonda vivo. Tio estis granda malfeliĉo ne nur por ili, sed ankaŭ por la tuta mondo. Nun, ili deziregas scii la tutmondan vivon.

Ili deziras “kunsenti” “kunlabori” kaj “kunvivi” kun la gefrataro tutmonda, por efektive fariĝi novaj indaj anoj de la homaro. Jen estas kial, ni projektas tiun ĉi kolektivan verkadon de “La Infanoj en la Mondo” skribitan de infanoj.

En nuna Japanio disvolviĝas notinda nova eduka agado per “Verkado de Infanoj.” Dum la malnova leciono de “frazfarado” estis disciplino de infanoj laŭ modelfrazoj donitaj de matura homo, la nova edukado per “Verkado de infanoj” aŭ “Realviva Skribado de Infanoj” estas disvolvigo de liberaj skribesprimoj de infanoj pri propraj vivspertoj, sentoj, pensoj, observoj, kaj propraj studoj. Tiu ĉi nova edukado montras mirindan sukceson disvolvigante la observo-kaj esprim-kapablojn de infanoj.

Per interŝanĝo aŭ publikigo de “verkoj infanaj” ili plibone komprenas sin mem kaj konatiĝas kun nekonataj kolegoj, pliriĉigas siajn sciojn kaj fratecajn sentojn. Per tiu ĉi edukado, ankaŭ pliprofondiĝas interkompreno kaj interamo inter infanoj kaj maturaj homoj, jen estas grava signifo de la nova edukado.

Tial, tiu ĉi movado ĉiam pli alte taksate disvolviĝas tra tuta Japanio.

Tiamaniere, tre multe elkreskis infanaj verketoj el ĉiuj partoj de Japanio. Kaj ni povis kompili el ili "Japana Lando kaj Popolo laŭ Infanoj." Ĝi faras grandan meriton al tuta nacia edukado.

Nun el ĝiaj legantoj kaj kunlaborantoj aŭdiĝas voĉoj:—Faru tiel same sur la tuta mondo per infanaj manoj!

Jen sincera deziro de Japanaj infanoj, gepatroj, kaj edukistoj:

—Kiel, en ĉiu lando de la mondo, gefratoj infanoj, lernas, ludas, laboras kaj pensas? Kiel gefratoj en la lando, kiun ni nur povis malklare imagi, vivas ĉiutage, en hejmo, en lernejo, en parko, en kamparo aŭ en aliaj realaj medioj?

Niaj infanoj volas aliĝi al via vivo, kaj aliĝi vin al nia vivo; unuvorte kunvivi kaj kunlabori kun vi.

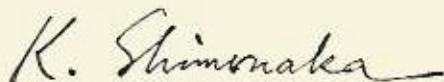
Ni devas kontentigi tiun ĉi deziregon. Kaj por tio, ni ekintencas kolekti, kompili kaj eldoni en libro tiajn infanajn skribaĵojn el ĉiuj popoloj. Ni volas rapide doni tian legaĵon al Japana infanaro, kaj volas ankaŭ kiel eble frue eldoni ĝin por la tutmonda infanaro.

Tiaj legaĵoj certe profunde enradikiĝos en koroj de Japanaj infanoj, kaj kreskos kaj kreos la belan mondon de la infanoj.

Ni tutkore esperas kaj atendas vian afablan kunlaboradon.

Pri tiu ĉi nia projekto kaj pri tiu ĉi specimena libreto, bonvolu malavare esprimi viajn alte ŝatatajn opiniojn kaj konsilojn, ni soife kaj senpacience atendas tion, kun alta respekto kaj danko.

Sincere via,

Ĉef-Redaktoro en Heibon-Sya

Venis Printempo al Neĝaj Provincoj

Venas printempo al Montpiedo de Bandai. Ĉerizujo jam floras, sed restas neĝo sur la monto.

Balaado de la neĝo

KAŬAI-KAZUO (13j. knabo)

—Hej!

—Hej!

Vokoj kaj revokoj etendiĝas tra la tuta vilaĝo, Eĥo resonas de montoj al montoj.

—Ĉiuj elvenu!

—Kiuj kvazau meloj restadas de litforno?

Je la dua voko,

Niaj kolegoj

El interno de malhelaj domoj,

Elsaltas unu post alia,

Kaj konfuzitaj, ili al si orelojn frotas;

Tio estas komika,

Kaj ĉiuj laŭte ridas: a, ha, ha!

Nu, ni iru!

Estas dimanĉo, hodiaŭ,

la tago de neĝbalaado de nia filia lernejo.

Mi kaj Ĉieĵo marŝas la unuaj,

S-ro Cuĉino, nia instruisto

sin montras el fenestro:

—*Dankon por via laboro!*

li diris, kaj rigardis al ni sur tegmento.

En neĝoplenaj provincoj, por ke la tegmentoj de la domoj ne dispremiĝu per la ŝarĝo de neĝo, homoj devas ĝin forbalai. Kiel dimanĉa laboro, la instruisto kunvokas lernantojn balai neĝon de tegmentoj de la lernejo (branĉlernejo en monta vilaĝo).

Kaptila fosajo (enfalejo)

OZEKI-MACUSABURO (10j. knabo)

Ĉe Sakue-don (propra nomo) kelkaj homoj kunstaris. Do, mi tien alkuris. Jasuharu (p. nomo) fosadis kavon per ŝovelilo. Magoiĉi (p. nomo) jam elfosis profundan fosaĵon, kaj manojn bruste en vesto, (kutimo teni manojn varme) rigardante al Kaŝizo (p. nomo) ridis per okuloj. —Vi, kion faras nun? mi diris. Jasuharu fine eksplodis en ridego. Kaj li al la malgranda malproksima pinarbo alĵetonte kuglon de neĝbulo per mano:

—Macusaburo (p. nomo), ĉu vi povas trafi la neĝon al tiu pinarbo?—dirante tiel, li alĵetis. Ĝi bone trafis, kaj blanka postsigno de la neĝo forte algluiĝis sur la trunko de la arbo.

Ha, ha, ha, ha! ridis ĉiuj.

—Tia afero estas tute facila! tiel dirante mi vigle elpaŝis la maldekstran piedon antaŭen, kaj kun forto mi ĝin metis sur teron. Jen, mi enfalis, ja bele! Ĉiuj personoj, ĉirkaŭe starantaj, ĝuste tion atendis, kaj ekridegis en unu laŭta voĉo: —Ŭa, ha, ha . . .

Kaŝizo diris al mi:

—Ĉu tio ne doloras al vi, brava Macu (p. nomo)? Kaj li kun laŭta voĉo ridis—

Ah, ha, ha!

Jasu kaj Mago ankaŭ ridas dirante:

—Ijaŭji, ijaŭi! (hura, hura!)

Mi sidigis, elĵete miajn kruojn, kaj nun komprenas, ke ili fosadis kavojn por fari enfalejon.

Hae (p. nomo) kaj Jasuharu ankaŭ elfosis la fosaĵojn, kaj nun surmetas malgrandajn branĉojn, kaj komencis kovri ilin per neĝo maldense.

Mago (Magoiĉi) ankaŭ komencis kovri la fosaĵon. Ĉar li ne havis ŝovelilon, li per siaj manoj ŝovas apudan neĝamason, kaj surfermas la fason.

Kovre ferminte unu fason, ili lekas siajn manojn kaj ĉirkaŭrigardas kun petola mieno atendanta: Kiu tuj poste enfalos? . . . Kaŝi (Kaŝizo) nun kovras la fosaĵon en kiun mi enfalis. Mi ankaŭ volis kovri ĝin per apuda neĝo kaj unu paŝon iris, jen mi denove enfalis trafe en fason faritan de Jasuharu.

—Aha, ha! ridis li kaj tuj komencis ĝin kovri.

Ĉiuj jam surkovris siajn proprajn fosaĵojn. Sed Mago, kun embarasiĝo, ankoraŭ ne kovris la sian. Tiam, mi trovis en direkto de mia domo, Hideo'n (p. nomo) Miĉija'n (p. nomo) kun infano el mia domo venantajn. Mi rapide diris:—Hej, Mago, rapide kovru la fason, jen venas Hide (Hideo) kaj aliaj!

Mago, tute embarasita apenaŭ finis

kovri ĝin, kiam Hide kaj aliaj jam alvenis ĝis la persimona arbo ĉe Sakue-don. Mago starigis unu arbobranĉon en la centro de la kaptilfosajo.

Tiam Hide kaj aliaj alvenis al ni.

Mago alparolis al ili:

—Hide! ĉu vi povas eltiri tiun arbobranĉon de la tero? Mi ne povis deterigi ĝin, kiel ajn mi provis eltiri.

Mi sentis tion tre ridiga preskaŭ ne elporteble, tial mi kun granda peno subpremis mian ridon kaj ridis nur per okuloj.

Hide singardeme ĉirkaŭrigardis, kaj trovis fendeton, kiun Mago ne plene kovris, kaj diris:

—Jen ĝi estas kaptilfosajo! Vi min trompas tute vane!

Kaj jam tio fariĝis tute senamuza, ni ĉiuj alsaltis al la kaptilfosoj kiujn ni mem fosis, kaj ilin ŝtopis.

Dirante:—Jam ni hejmen iru! Ĉiuj ekpaŝis, subite tiam Mago enfalis “trafe!” en la kaptilon. Jen surprize amuzite ĉiuj denove ridegis preskaŭ saltante.

Mia noktlaboro

ABE-HEIZO (9j., knabo)

Mia noktlaboro, Ĉiam sama.

Tiu laboro estas forigo de nodoj el pajlo.

Lampo estas apud la patrino,

Kaj mi pro mallumo penegas labori.

Ekster la domo, hejmen rapidas laborantoj

el la laboro de Publika Ministrejo,

En tiu tempo, ni forigadas nodojn.

Paĉjo moligas pajlon. (Eguĉi-Sigeharu: 15j., knabo)

*Kiam ni finos ĉi tiun laboron,
Se patrino por ni fritos fritajon, . . .
kiel estos dolĉe!*

En la fornono

Mi enĵetas arbitradikojn

Kaj bruligas vigle varme.

Tio fumas ĝene al ni.

Plekti pajlmantelon

Patro baldaŭ finos.

*Rapida pajlmantela plektado,
al tio ne prokrastiĝi mi rapidas.*

Kaj konsumiĝas miaj manoj,

Kaj dolore mi ne povas bone plenumi.

Mi devas ŝiri nodojn de dek faskoj plu.

Rapide ĝin fini mi deziregas tutkore.

En vintro, homoj faras sandalojn, matojn ktp. el pajlo, kiel kromlaboro. Multaj kamparanoj ankaŭ iras al publika landlaboro, kiun la Enlanda Publika Ministrejo disponas por senlaboruloj. (en tempo. ĉ. 1938)

Mi deziras eniri la Altan Lernejon

JASUDA-KIJOKO (15j, knabino)

Post dek kvin tagoj mi finos la kurson de la meza lernejo. Estonte mi fariĝos terkulturistino, tion mi jam klare decidis. Tamen pro tio, ĉu mi eniru aŭ ne eniru la pli altan lernejon, pri tio mi konsiliĝas kun la patrino, hodiaŭ vespere ankaŭ.

—Ĉu eniri la altan lernejon estas bone?

—Ankoraŭ denove pri tiu afero? Tio al mi faras kapdoloron!

Mi embarasiĝas ne povante decidi kiel fari, kvankam tio estas mia propra afero.

—Ĉu vere ci volas fariĝi kamparanino, aŭ pro kompato al mi, la patrino, nur tiel diras?

—Mi vere tiel pensas. Vere mi volas fariĝi kamparanino.

—Se tiel estas, ne estas necese eniri la plialtan lernejon, mi pensas.

—Tamen, fininta la mezan lernejon, al mi ĉio sufiĉas?

—Jen, vidu min. Mi ne povas skribi pli ol mian nomon, tamen mi fariĝis plene kapabla kamparanino.

—De nun la mondo estos alia ol antaŭe.

—Kiel mi ĉiutage parolas al ci, post cia fino de la lernejo, tuj mi cin sendos al ekzercado de vest-kudrado, tio daŭros ĝis Majo, kiam komenciĝos printempa silk-kulturo, kaj poste en Decembro kiam tute finiĝos la rikolto, mi sendos cin por lerni

eŭropstilan vestfaradon ĝis venonta Majo, kaj plu, kiam estos liberaj tempoj mi lernigos cin pri la floraranĝado, teksado, kaj tiel plu. Sufiĉe ellerninte metiartojn de virino, ci edziniĝu je ordinara kamparano, jen estas mia espero.

—Tiu lerno-ekzercaĵoj estas tre necesaj, tamen pli multe studi, kaj fariĝi tre bona kamparanino, jen estas mia deziro.

—Se ci volas eniri la plialtan lernejon, ci ne fariĝu kamparanino, kaj fariĝu sinjorino salajrul-edzino.

—Neniel; mi tion ne volas. Mi fariĝos kamparanino.

—Se ci eniros la lernejon, kamparano ne edziĝos je ci. Ne plene kapabla je virinaj metiartoj, kaj nur havi kapon plenan de scioj, tio utilas nenion. Pensu, antaŭ ĉio, dum kamparanaj viroj ne iras al la alta lernejo, kiu el ili edziĝos je virino kiu eliris el la alta lernejo?! Jen kial mi ne deziras enirigi cin en la lernejon, ne estas pro tio ke mi volas servigi cin kiel servistino ĉe la domo. Ĉu ci komprenas? Mi volas morti vidinte la lokon, kie ci mortos. Mi deziras vidi cian tutvivan kunulon. Ankaŭ mi jam ne povos longe plu vivi, almenaŭ en printempo de cia dudek jara aĝo mi volas festi cian edziniĝon. Mi pensadas nur tion.

Mi jam ne povis paroli plu. La patrino ankaŭ senvorte fermis okulojn.

En Japanaj vilaĝoj, al la knabinoj estas tre malfacile ricevi altan edukadon, pro la kaŭzo de malnova labor-maniero de terkulturado kaj malnova moro de familia sistemo. Ili

estas destinitaj baldaŭ edziniĝi kaj fariĝi kamparanoj post fino de la devigita elementa edukado. Pli edukitaj virinoj ne povas facile edziniĝi kun kamparanoj.

Geografio de mia Vilaĝo

ITO-REIKO (16j., knabino)

Mia vilaĝo

Nia vivo estas ĉiutaga vivkondukado nedisigeble kunigita kun la Monto Iide. Precipe en flanko de ekonomio, en ĉiuj sezonoj de la jaro, ni ĉiam ricevadas la favoron de tiu Monto. Nia hejma monto estas Monto Iide, en ĉiu senco. Ĝuste tio, kio prezentigas inter tiu ĉi Monto Iide kaj nia vivo, ja estas la natura kaj kultura geografio de nia vilaĝo.

Ĉar en nia vilaĝo ni ne povas teni nian vivon simple per terkulturado kaj karbofarado, necese tie naskiĝas krommetioj. Eĉ la familio kiu okupiĝas je terkulturado kaj karbofarado, bezonas subteni la vivon per krommetioj.

Kion tio signifas ĝenerale?

Ekzemple, mi klare vidas tion en mia propra dommastrumado, kie ĉefa okupo estas terkulturado, kiun plenumas ĉefe la patro kaj patrino, kaj la fratino kaj tri fratoj pli aĝaj iras labori aŭ en proksima kupra minejo, aŭ en arbit-bredejo de la Ŝtata Arbar-Oficejo. Tamen, tiom da laboro ne donas sufiĉan enspezon por nia familio kun naŭ personoj; kaj fratoj, krom tio jen iras al monto kolekti montajn vegetaĵojn manĝeblajn por vendi, aŭ jen

pasigas tagojn kiel tag-dungitoj por diversaj-laboroj.

Dum en urbo estas familioj, kiuj tenas sian tutan vivon nur per la enspezo de la patro, kial do, entute, ĉe kamparana vivo tuta familio, eĉ ni infanoj kune, laboradas, sed ni estas ankoraŭ mizeraj? Kion tio signifas?

Mi pensas ke estas grava afero pristudi la geografion de nia vilaĝo kunigitan kun la ekonomia vivo.

Ursoĉasado

Kiam la fruaj ĉeriz-floroj jam komencas disfaladi, Monto Iide restas ankoraŭ tute blanka per neĝo. Dume, en valoj de Iide la neĝo iom post iom degelas, kaj la fluo de Rivero Tama pleniĝas per akvo el degelinta neĝo.

En tiu tempo, nia patro kaj liaj amikoj, la anoj de Ĉas-Amikoj, estas okupataj de konilado por ursoĉasado. La patro preskaŭ ĉiuvespere vizitadas domojn tie kaj ĉi tie, kaj kun la alproksimiĝo de la fiksita tago, lia ĝoja mieno fariĝas pli kaj pli brila kaj vigla.

La 23-an de Majo, matene, li ekiris al Monto Iide por ĉasi ursojn, kun ĉasistoj de la vilaĝa Ĉas-Amika Klubo, gvidante du gastojn, kiuj estas la staciestro de Oguni Stacio, kaj de li akompanata S-o Hatano, la fotografisto el la Turista Societo.

La patro estis okupita jam de la antaŭa vespero pretigi pafilon, ĉastranĉilon kaj binoklon. En frumateno, la patrino leviĝis ĉirkaŭ je la 3-a horo, kaj sin okupis

Urso-ĉasado (fotografita de S-o Hatano)

per laborado por prepari manĝaĵojn por tri tagoj. Mi dividis la manĝaĵojn po malgranda porcio kaj ilin pakis per papero, kaj mi helpis al mia patro ekipadon por ursoĉasado. Ambaŭ brakojn kaj gambojn, kaj tutan torson vestinte per ursaj feloj mantelformaj, la patro aspektis tre brava kvazaŭ malnovtempa kavalira figuro.

Kaj krom tio, sur la kapon profunde li metis kaptukon. Jam ni ne povis vidi la ordinaran figuron de la patro. Nur lia voĉo despli laŭte aŭdiĝas.

—Paĉjo, ne estu mordita de urso! diris mi maltrankvila; kaj la patro ridante:

—Stulte; ni iras por ĉasi urson, ne por

esti ĉasita de urso! diris li kaj ridis. La patrino ankaŭ ridis kun maltrankvilema mieno.

Ĉirkaŭ je la 6-a horo, la ŝarĝaŭtomobilo haltis antaŭ nia domo. Nia patro surrampis ĝin, kaj per ĝi ekveturis. Per ĝi oni ne povas iri pli malproksimen ol Tamagaŭa-Nakazato, ĉar neĝo baras pluan vojon.

Iom post la tagmezo de la 26-a tago, la trupo de nia patro revenis tute sendangere, pafĉasinte du ursojn grandajn preskaŭ dumetrajn. La ĉasado estis tre granda sukceso.

En tiu vespero, festenante per "sakeo" (japana vino),

la patro rakontis:

—Ja vere, tiun grandiozan belecon de neĝkovrita monta vidaĵo de lide homoj ne povas gustumi, kiuj mem ne iras tien. La valoro de ursoĉasado estas en tio. Kompreneble, manĝi ĝian viandon kaj preni ĝian felon ankaŭ povas esti allogo. Sed tiaj profitoj ne sufiĉe kovras la dangeran penadon. Nuntempe ĝia ĉefa celo estas por la plezuro. Diris la patro kun profunda sentemo.

Kvankam la ĉasado de urso postulas la riskon de la vivo, ĝi ne donas bonan profiton. Sed dum la homoj, kiel nia patro, vivas, la moro de l' urso-ĉasado ne malaperos.

Lastan jaron, kiel memoraĵojn de la urso-ĉasado la patro portis kaj donis al mi, unu belforman planton de rampanta pino, kaj rododendrojn kiuj vaste kovras la montosupron de Iide. Mi tre amas ilin. Sed pli plezura ol ili, estas la rakonto de mia patro.

Luktante kun la urso, tiri la ĉanon de pafilo, oni faras en ekstrema streĉo preskaŭ sen konscio. diras la patro. Se per unu kuglo pafite mortus la urso, estus tute feliĉe. Sed, kiam ĝi ne tuj mortis, ĝi agonie baraktas ĝis la fino en terurega aspekto, kun ruĝa lango el la buŝego, starante sur du piedoj, ĝi sin ĵetas al la homo preskaŭ almordi.

—Paĉjo, vi ankaŭ tiam tremtremadis, ĉu ne? mi diris.

—Kiel do povus ŝanĉeliĝi la ĉefo de la Ĉas-Amikoj? Ni devas havi fortikan volon kaj memkonfidon. diris la patro al mi. Kaj mi ankaŭ decidis al mi mem laboradi kun fortika volo kaj persistado.

Kiam la 2 metra urso estis pafita, la patro kun S-o Hatano estis fotografantaj, tiam S-o Homma-Toŝio el Kotamagaŭa luktis kun la urso. Kaj kiel mi jam skribis, se la urso mortus per unu pafado, homoj estus feliĉaj, sed en tiu ĉi fojo, kun ĉiu kuglo paftrafita, pli kaj pli agonianta, ĝi ekstaris sur du piedoj, kaj kun furioza forto alsaltis sur lin, arbarojn kaj bambuarojn bruege skuante kaj disrumpante, antaŭen alatakis, kaj S-o Toŝio jam ne povante pafi la pafilon, tremadis. Aliaj homoj ĉiuj surprizite tremadis kaj neniu

pafis. Tiam, kiel la lasta penado, la patro prenis malnovan pafilon apude kuŝantan sur la tero, kaj alcelinte la urson pafis unu pafon, sed la kuglo ne estis enŝargita. Jen li kriadis multfoje;

—Iu ajn pafilon alportu!

Sed neniu alportis la pafilon, ĉu pro la timo de la urso. Dume la urso faris craran paŝon el rando de krutaĵo, falis mal-supren, kaj fine ĝi mortis. S-o Hatano fotografadis ĝin ankaŭ en tremegado. Tion parolante li ridis.

Kiam venas la printempo

Ankoraŭ frue por plantado de rizkampoj, kaj kiam ĝuste la printempo estas en plena florado en Nord-Orienta Japanio, kie ĝi malfrue venas, osmundoj elkreskas sur montflankoj lavitaj de neĝlavango aŭ sur valo, tiam ĉe nia lernejo komenciĝas “libertagoj por osmundoj.” Kolektado de osmundoj en nia vilaĝo donas al ni grandan sumon da mono, kiu okupas gravan proporcion en tuta enspezo, vice al terkulturado kaj karbofarado. Tial la tuta vilaĝo okupiĝas je osmundo-kolek-tado.

Osmundoj kreskas sur krutaj danĝeraj lokoj, tial gepatroj kaj pliaĝaj fratoj ilin kolektas, kaj ni, en la domo, okupiĝas je forigado de iliaj kotonoj (kotonajoj sur la ĝermoj), ilia boligado, sekigado, knedado per manoj kaj tiel plu.

En la komenca tago de osmunda libertempo, oni metas amason da osmundoj kiel monteto antaŭ la domo, oni amasigas hejtaĵojn, oni prete sternas matojn, kaj

tiel komenciĝas tie okupitaj laboraj tagoj.

La patro, patrino kaj tri pliaĝaj fratoj eliras el la domo en la frumateno ankoraŭ mallumeta, poste mi kun fratinoj kaj junaj fratoj atendas la alvenon de kolektitaj osmundoj. Kiam la pliaĝa frato surdorse alportas la akirajon, ni tuj komencas forigi kotonon el osmundaj kapoj. Tiu ĉi kotono fariĝas remburajo de niaj pilkoj.

Dum ni laboras dekontonigi, apude la forno estas hejtata, kaj en la kaldrono osmundoj estas senĉese boligataj, kaj sur la matoj sternite ili estos sekigitaj. Kaj kvar fojojn ĉiutage, ni knedas per manoj, por moligi ilin, kaj en tri tagoj jam elfariĝos tiel nomataj "sek-osmundoj," plene sekigitaj.

Dek *kan* (1 *kano*=ĉ. 4 kg) da krudaj osmundoj fariĝas elsekigite, dekono en pezo, unu *kan* da sekosmundoj. Kiam ni ilin manĝos, ni boligas ilin, kaj kuiras. Tiam ili refariĝas en dikecon antaŭan; ju pli lerte sekigitaj des pli perfekte redikiĝas. Tial la kneda priloboro en sekigado postulas tre lertan teknikon.

Ĉe la vilaĝeto Kotamagaŭa, ankoraŭ en nuna tempo, homoj konstruas "osmundo-budojn" en la monto, kaj tien ili portas manĝoprovizon kaj litojn, kaj pasigas unu plenan monaton en speciala laborado pri osmundoj. Oni diras ke la vivo en osmundo-budo estas tre plezura.

En tiaj osmundo-budoj, oni ne sekigas ilin en la sunradio, kiel ni faras en nia domo. Ĉar sunradia sekigado estas tro senpacienciga, tie oni metas super la

forno la bambuan hurdon (substernajon), sur kiu oni sternas osmundojn kaj per fumo ilin sekigas.

Tiaj sekosmundoj estas malpli bonaj en kvalito ol la sune sekigitaj. Sed malgraŭ ĉio, ĉar ili estas kreskintaj en profundo de la monto kaj estas treege dikaj, tial ili estas ŝatataj de la aĉetantoj.

Tiel produktitaj sekosmundoj estas disvendataj de komercistoj el Urbeto Oguni aŭ el Eĉigo (najbara provinco, Niigata gubernio).

Depost kiam komenciĝis trafiko de Jone-Saka-linio (Jonezaŭa-Saka) en 1935, la bezono pli grandiĝis kaj ĝia produktado fariĝis tre profita.

En tiu ĉi jaro, komence la kurza prezo estis ¥(Eno)1,000.— po 1 *kan*, kaj poste ¥(Eno)800.—. Sed la bonkvalitaj ankoraŭ nun prezas ¥(Eno)1,000.—.

Ĉe iu familio en Kotamagaŭa, oni produktis ĉirkaŭ sesdek *kan*. Do, en unu monato, tiu familio enspezis ¥(Eno) 60,000.—.

En ĉiu jaro, per la sekigado de osmundoj tuta enspezo en nia vilaĝo kalkuliĝas ¥3,000.—.

Por kolekti osmundojn homoj trapasas sur hardita neĝo trans valeta rivero, riskante enfaliĝon en fundon kun degelo.

Sed malgraŭ ĉio, tio donas al ni grandan enspezon. Tial, tiu ĉi speciala produktaĵo estos daŭre farata.

En nia domo, ni sekigis sep *kan* da ili en tiu ĉi jaro. Miaj gepatroj tre ĝojis, kaj dank' al tio ni ankaŭ povis iri al Urbo Oguni por vidi kinematografon.

Infanoj en Urbo Marborda

Maristoj arendas ekiron fiŝkapti.—Grandan fiŝkaton ni esperas!

Vivo de Maristoj kaj Nia Familio

SAITO-KAZUHIKO (12j., knabo)

Najbara horloĝo batis la 9 an horon.

En la ĉambro de suba etaĝo, ebriaj homoj kantas, kaj tial la juna frateto ŝajnas ne ebla endormiĝi. Ĉar estas tro ĝene, mi malsupren iris kaj plendis. Jen la patrino diras al mi:

—Volu distri la infaneton.

Kaj mi tuj eliris el la domo.

En vespero, kvankam mi volas studi, la patrino diras:

—Klientoj venis. Ĉi studu sur la dua etaĝo. La dua etaĝo estas 4.5 *jo* vasta (ĉ. 3^m × 3^m) same kiel la unua etaĝo. Tamen la ĉambro sur la dua etaĝo estas lumigita per 10 kandelpova elektra lampo, kaj la tuta ĉambro estas tro malluma, kaj malsaniga al la okuloj, tute malagrabla. Tial mi tutkore deziras ke la klinetoj rapide foriru hejmen. Sed ili ne foriras tiel frue.

Mi tre malŝatas tian okupon de nia domo. Sed se ni ĉesigus ĉi-tiun profesion, ĉu ne, nia familio jam ne povus plu teni la vivon? Jen estas grava demando al mi.

La patro laboras ĉe iu kompanio, sed la tuta familio kun ok personoj suferas la pezan imposton, kaj por iel subteni la vivon kvankam tre mizere, ni ne povas ĉesigi ĉi tiun profesion.

Mi plej ĉagreniĝas, kiam iu min demandas:

—Kie estas via domo? kaj

—Kio estas la okupo de via familio?

En tia okazo, mi volus nenion diri, apartiĝi de la kolegoj, kaj ien iri for por min distri.

La patrino ankaŭ parolas al mi:

—Faradi ĉi-tian komercon estas ne bone por edukado de niaj infanoj.

Kiam la patrino trinkis "*sakeon*" (japanan vinon), kaj ebriiĝis, tion ekvidis mia kolego. Li diris al mi:

—Tiu esti via patrino, ĉu ne?

Tial mi ne volas, ke la patrino eliras el la domo.

Kvankam mi tiel plendemas, mi komprenas ke ŝi ne ŝate trinkas vinon, kaj mi ne havas vortojn iel ŝin riproĉi.

Mi ĉiam estas nur maltrankvila, ĉu trinkado de maldolĉa vino eble malsanigus ŝian korpon.

Tiel mizere vivanta, nia domo estas trinkejo por la maristoj.

Tie ĉi nia domo estas, proksime de la riverborda kajo, en la merkata loko, apartigita de la najbaro nur per unu tabula muro, tre mizera butiketo.

Oni diras, ke la maristoj vivas per unu tabulo super la fundo de Infero. Certe ilia vivo ankaŭ, kiel nia familio, estas

plena de suferoj.

Mi sentas, ke al mi vole-nevole klariĝis la vivo de la maristoj.

—Permesu!

Tiel vokante maristoj kun 2 litra botelo da "*sakeo*" (vino) envenas en nian domon, en ĉiu vespero.

En tiu ĉi somero, ŝipoj de bonitofisado multe enhaveniĝis. La vilaĝo prosperas de la maristoj kiuj festenas abundan akiraĵon de fiŝado.

Ili laboris en ŝipoj kaj ili ne lavis al si la vizaĝon, kaj tial, eĉ sur stratoj, marŝantaj kun manoj makulitaj de oleo, ni tuj povas rekoni ilin kiel maristoj.

En okazo de abunda fiŝakiro, ili estas tre viglaj. Sed kiam ili renkontis ventegon aŭ uraganon kaj malfeliĉon spertinte revenis, ili kune prunte akiras vinon el alia domo, kaj venas al ni por trinki ĝin. Ĝis troa drinkado ili trinkegas, kaj terure ebriegas, kaj per bagatela motivo ili intermalpaciĝas, foje okazas mortigo, vundigo, aŭ furiozado. Kial la maristoj estas tiom sovaĝaj? Estu kiel ajn, tamen kiam ili resobriĝas, ili marŝas sur strato kun mieno tute sen ripenso.

Kiam ili gajnis per fiŝkaptado, tuj ili for pagas jen monon ŝulditan, jen trinkas vinon, kaj tute elspezas la monon, kaj ili estas senpensaj. Por nia domo ili estas klientoj tre bonaj, krom ke ili de tempo al tempo faras sovaĝajn agojn al ni.

Sendube ili ankaŭ havas infanojn kiel ni, en siaj hejmoj. Kial ili ne aĉetas kelkajn memordonacojn por ĝojigi ilin?

Ĉu ili foje reveninte al sia hejmo, ne ĉirkaŭprenas en brakoj sian infanon? Ofte mi tiel dubas.

Iun tagon, kiam mi staris kaj vidis sur la bordo de Kitakami Rivero, ili estis lavantaj siajn vestojn. Ili malmulte frotante per sapo, lavas ilin tre krude, svingas en akvo, kaj tuj ilin pendigas sur la etendita fadeno por sekigi. Tiel ili faras, tial la makuloj sur iliaj vestoj neniam foriĝas. Makuloj sur makuloj aliĝas.

Kiam ili iras al la maro, ili laboras en vesto tre malluksa, kaj libere kaptinte la fiŝojn manĝas. Se ili volus ŝpari la monon, ili certe tre rapide kaj facile fariĝus riĉaj. Sed, kiam ili fariĝos riĉaj en realo? Ĉu estas ia alia kaŭzo ol la drinkado de "sakeo," ke ili retas ĉiam malriĉaj.

La "sakeo" (vino) estas tre maldolĉa kaj preskaŭ tute ne trinkebla por ni, eĉ se ni provas. Tion la homoj maturaj trinkas sen ĝeno, kaj multan monon tute elspezas por ĝi! Do, tiel ilia familia vivo neniam povos fariĝi pli bona.

Nun mi pensadas koncerne tion. Ili tiel favore aĉetas kaj trinkas "sakeon" de nia domo, kaj afable pagas tiom multe monon. Do, nia domo devus fariĝi tre riĉa. Sed en fakto, ni fariĝas pli kaj pli mizeraj. Jen, kial?

Kie kuŝas diferenco kaj komuneco de la vivo inter maristoj kaj ni? Unuj estas malriĉaj trinkante "sakeon," kaj la aliaj same malriĉaj trinkigante "sakeon"!

Iun tagon, kiam mi revenis el la lernejo, mi ne trovis la patrinon, kaj dubis kial ŝi

ne estas hejme. Mi supren iris al la unua etaĝo, jen aŭdiĝis: Ŝ ŜŜ! Mi sentis iom strange. Tie mi trovis la patrinon, tutan korpon kuntirinte sin kaŝanta en angulo de la ĉambro.

Ĝuste, en tiu momento, mi aŭdis la voĉon el la suba etaĝo:

—Permesu eniri!

Mi suben iris kaj tie trovis oficiston de la impost-oficejo. Do, mi diris al li:

—La patrino forestas.

Jen, mi mensogis.

—Ĉu estas tiel? Mi ree venu alfoje?

Tiu persono de l' impostoficejo ĉirkaŭen rigardetis, kvazaŭ ŝtele enrigardis la ĉambron, kaj fiksas la okulojn sur mian vizaĝon.

Mi, tre maltrankvila en koro, pensis, ke mi ne devas cedi al li, kaj ŝajnis min tute trankvila.

Li, kun kolera mieno, diris:

—Sciigu al ŝi, ke mi denove venos en proksima dimanĉo.

Kaj li foriris.

Post ne longe, venis postul-anonco de "imposto sur manĝo kaj trinko" el Momohu-Ojika Kantona Suboficejo de Mijagi Gubernia Oficejo.

Mi esploris,—kiom oni taksis, por kiuj monatoj;—kaj klarigis al mi, ke tio estas por Januaro, 1952, kaj oni impostas ¥1,500.—. Laŭ mia esploro, la imposta sumo por Januaro estis la plej malgranda.

Mia plua esplorado klarigis al mi, ke restas tre multaj impostoj ankoraŭ ne pagitaj. El ili, la unue trovita estas tio

por Novembro, 1951. Ĝi estis tre granda. Laŭ mia esploro, ĝi estis Y3,200.—.

Mi ne komprenis, kial la imposto estas iam tiel alta kaj iam malalta.

Pri tio mi demandis al miaj gepatroj. Ili klarigis al mi, ke ni devas prezenti raporton registrinte en kajero la nombron de la vizitintoj kaj la monsumojn pagitajn de ili, kiel ajn nombraj ili estu.

Laŭ la monato, la imposto pagata estas jen alta, jen malalta, pro tiu fakto. Nun mi komprenas, ke ĝi ankaŭ havas rilaton kun la enspezo de la maristoj kiuj festenas en okazo de abunda akiro en fiŝkaptado. Imposto estas tre malalta en Januaro, kiam fiŝkaptado ne prosperas; ĝi pli kaj pli altiĝas laŭ monatoj, tra Aŭgusto, Septembro, Oktobro, kaj la plej alta estas en Novembro. En tiu sezono, sur la marbordo, homoj vikle kaj prospere agadas.

Malgraŭ tio, "imposto por civitaneco" "imposto sur entreprena mastrumo" estas multe postulataj, kaj la enspezo ĉiam ne sufiĉas, kiel ajn multe homoj porlaboras, kaj ĉiam ili restas mizeraj.

Al ni, la salajro de la patro ne sufiĉas, kaj ni ofte prunte prenas monon de alia familio. Sed ankoraŭ ni lasas imposton nepagitan por preskaŭ unu jaro. Kiam ni estas postulata rapide ĝin elpagi, la gepatroj petegas, dirante:

—Bonvolu atendi ankoraŭ iomete!

Kaj la gepatroj sin humiligas klinante la kapon preskaŭ dek foje, eĉ dudek foje.

Vidante tion mi profunde pensas al mi mem, ke mi devas rapide kreski, multe

labori, kaj trankviligi la gepatrojn.

Ofte la patro demandas min:

—Kio ci fariĝos, kiam ci estos granda?

Tuj respondas mi al li kaj diras:

—Mi fariĝos la estro de l' Impost-Oficejo.

La patro montras mienon embarasitan, kaj plu li demandas:

—Kial?

Mi respondas tute atendite:

—Ĉar estante estro de Impost-Oficejo, mi ricevos monon el ĉiuj homoj kun aroganteco, kaj fariĝos tuj riĉegulo.

Jen, la patro ridegis kun laŭta voĉo. Ĉi-foje mi kun embar sita mieno rigardis la patron ridegantan.

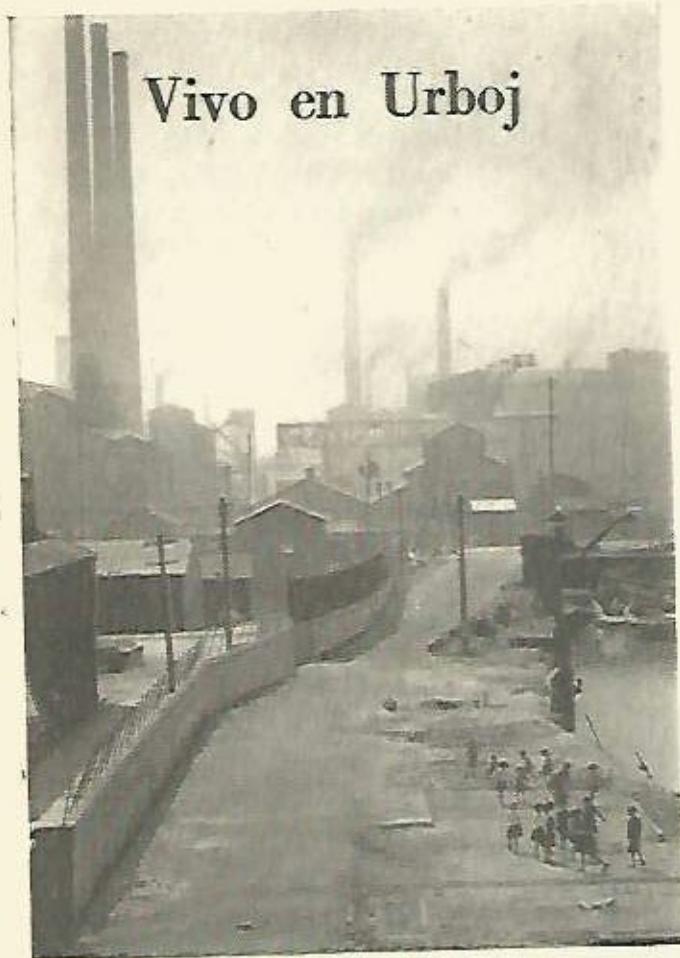
Milito

MIŬA-TAKAMICU (9j. knabo)

*Homoj, kiuj iris al milito,
Kaj perdis unu kruron,
au perdis unu brakon,
ĉiam en tramo petas monon.
Kiam mi renkontas ilin,
Mi mallevas mian vizagon,
Mi eklarmas.
En mia proso
Mi havas nek unu senon.*
Ial . . .
Mi estas malgaja, kvazaŭ sonĝo.*

* seno, la plej malgranda monero valora por 1 spsedko.

Vivo en Urboj

En urbo Amagasaki: geknaboj ludas
ĉirkaŭ grandaj fablikoj.

Nokto

Hejma vivo de laborista familio

KOSAKA-KIJOŜI (11j., knabo)

Ĉirkaŭ la sepa kaj duono, ni finis
vespermanĝon el rizaĵo kaj kuiritaj sepioj.

Nia paĉjo, nuda nur kun kalsono, sidas

senĝene, kaj fumas cigaredon
“*Sinsei*.” Fumo malpeze eliĝas
el la buŝo kaj naztruoj. La
fumo trapasas tra arbaro de
barbo kiu kreskis ĉirkaŭ du
milimetrojn. Ĝi flugas, kvazaŭ
dispecigita kotono, supren ĉirkaŭ
la ŝirmilon de l' elektra lampo,
kaj for malaperas. Tiun fumon
kapti postsekvas entuziasme nia
malgranda fratineto Juriko. Ŝi
suprenrampas la manĝo-tablon.
Ŝi piedpremas glue crojn de
rizaĵo, renversas bovlojn kaj
tasojn; jen tumulto kaj konfuzo
senfina!

La Paĉjo, fumante preskaŭ
duonon de la cigaredo, eldiras
kun grimaco:

—Ci ĝenas, estu kvieta! Ci
tute ĝenas nin.

Lia mieno esprimas, kiel efek-
tive ĝenata.

Li demetante cigaredon for
de la buŝo, kuntirante la
brovojn, kun mieno vere tedita,
alparolis al la panjo pri la pago
por la akvokonduko.

—Nu, Sueko, kiel ni faru por pagi la
akvokoston?

La panjo klinante la genuojn, mal-
butonumis la veston kaj eligis la mamon.
La juna infaneto Takako senpacience tiras
ŝian mamon, kaj suĉas ĝin avare. La
panjo ridas.

—Ni ne bezonas maltrankviliĝi. Mal-

fruiĝi ĉirkaŭ unu monato, ne indas tro ĉagreni nin. Kiam ni akiros salajron por tiu ĉi monato, ni povos bone elpagi ĝin. Se ni nun pagos, ni malsategos kaj elsekiĝos. Fiŝo sekigita bone vendiĝas, sed sekigiĝintan homon neniuj aĉetos. diris ŝi.

La paĉjo kun fumĝenita mieno elfumis tutan cigaredon, kaj restaĵon enĵetis en cindrujon grandan kiel taso.

—Ah, a! mi deziregas monon!

Dirante tiel li ĝemis kaj ekkusis.

Al li la koro en brusto batadas.

La panjo metas bovlojn sur bovlojn.

Fratinoj Joko kaj Micuko, simple en

Je somera vespero, ĉiuj familioj pasigas tempon post vespermango.

jupo, kuŝas, kaj eligante nek unu voĉon, ekzercas elskribi vortojn de la nacilingva leciono.

Malantaŭ la panjo estas bufedo.

Malantaŭ la paĉjo estas murŝranko.

Maldekstre de la loko, kie kuŝas Joko kaj Micuko estas komodo. En la direkto de miaj piedoj, kiu kuŝas, estas enirejo.

Supre super la kapo de la panjo estas la hejma sanktejo (sankta ŝranko), ĝi estas tute nigra per polvoj.

En la ĉambro ses *joojn* vasta (ĉ 12 kv.m.) nur elektra lampo sole aktivas.

Kuŝante apud la fenestro, kaj rigardante stelojn, mi pensadas:—En la komenco de lasta Aŭgusto, kiam mi portis tagmanĝeton al la paĉjo kiu laboras ĉe Jokohama Petrola Kompanio, li en laborvesto olemakulita, sur betona korto glitema de pluvo, estis laboranta malsupren ruligante metalajn barelojn da petrolo de sur la aŭtomobilo;—gara-gara-daan! gara-gara-daan!.... Li estis tiel laboranta kiel lia tuta korpo ellaciĝas, de la piedoj ĝis la kapo.

Hieraŭ mi iris akompanante la junan fratineton Takako al la fabriko de pretaj kuirajoj, kie la panjo laboras, por suĉigi la mamon al ŝi. La panjo estis laboranta en aero sufoke odoranta per konkajoj. Ŝi movetadas manojn sur la lavejo kun talio kurbita, ŝi paŝetas tien kaj reen sur malseka betona planko. Laŭ ŝia ĉiu paŝo, plaŭde alsaltis malpura akvo. Ĉiufoje, kiam leviĝas vaporo el la kaldrono, varmeta aero moviĝas laŭ vento kaj venas malagrabla al vizaĝo. Sur la vizaĝo de la

panjo gute fluas ŝvito, kiel gutoj de pluvo.

Kiam ŝi malfermis ŝian bruston por doni mamon al la infaneto, montriĝis ke ŝia korpo, ĉirkaŭ la mamoj, estas plene punktitaj de multege da guteroj de ŝvito kvazaŭ la eksteraĵo de piro.

La manoj kaj la kolo de panjo, kiu nun mamsuĉigas al infaneto Takako, estas tute kovritaj de ŝvit-inflamo.

Kiam la panjo revenas hejmen odorante per kuirajoj, infaneto Takako alkroĉiĝas ŝin kaj ne lasas. Kaj tiel ne povante prepari la vespermanĝon la panjo diras al mi:

—Hiroŝi! Dumtempe gardu cian fratineton.

Kaj mi tuj malobeas kaj diras:

—Mi ne volas. Panjo gardu ŝin!

La panjo ofte min riproĉas kaj diras:

—Ci estas malpli saĝa ol cia fratineto Jooko. Ĉar ci estas la plej aĝa, ci devas esti multe pli saĝa. Se ne, ciaj fratinoj Joko kaj aliaj estas vere kompatindaj.

Nun la panjo deservis la manĝo-tablon, prete sternis la litojn.* La infaneton sur genuoj, donante mamon al ŝi, la panjo kudras aŭ flikas vestaĵojn. Kiam ŝi parte finas la kudradon, ŝi kuŝigas trankvile la infaneton, kaj poste ŝi aranĝas librojn de Joko kaj Micuko laŭ la tabeloj de lecionoj, bone ordigas dormante kuŝantajn infanojn, Joko, Micuko, Juriko. Kaj plu ŝi tute plenumas la kudradon. Tiel tuton fininte ŝi ekkuŝas dormi ĉirkaŭ la dekdua horo. Sterni litojn,* gardi infanon estas

kompare facilaj taskoj. Mi ankaŭ povas plenumi tion. Se mi tion ne faras, la panjo tro ŝargita estas vere kompatinda. Jes, de morgaŭ mi nepre tion faros, mi tiel ĵuris en mia koro.

El Infanverka Kolekto "Fumtubo,"
sub gvido de S-o Ozaŭa-Isao, la instruisto

* Japanoj demetas litojn dum la tago, kaj sternas ilin kiam oni dormas.

Pluvombrelo

KOSAKA-KIJOŜI (11 j., knabo)

Al la patro, laboranta ĉe Nisitaka Metal-Fabriko,

Mi alportis pluvombrelon.

La patro estis jen levantu la lezmaŝinon.

Kiam li tiras dikan ĉenon,

La ĉeno bruas—gara gara . . . ,

Kaj la ankro hokas kaj portas

La mulditan fer-mason.

La fajro kiu varmigas feron

Dissaltas kiel artfajraĵo.

Kiam mi vokis: —Paĉjo!

La patro elvenis

Kun makulita vizago ridante.

Mi transdonis al mia patro

La pluvombrelon.

Akvo Odoranta per Gasoleo

UEOKA-JUKIKO (12j., knabino)

En Taĉikaŭa,* tie kaj ĉi tie, akvo iom post iom odoras per gasoleo. En ĉirkaŭo de mia domo, jam ĉe tiu ruĝtegmenta domo

trans la kampo, la puto malbonodoras; diras la mastrino de sukerajvendejo.

—Panjo, ĉu la puto de nia domo estas ankoraŭ sane pura?

—Ĉi tiu puto estas borita tre profunde, tial ĝi estas pura kaj sana. Diris ŝi.

Sed mi estis tre maltrankvila, ĉu baldaŭ ni devus vivi per akvo odoranta per gas-oleo.

Iun tagon, kiam mi gaje revenis hejmen kaj eksidis apud la patrino, dirante:

—Saluton, Patrino, mi ĝoje nun revenis.

Ŝi kun iom malgaja mieno diris:

—Nia akvo fariĝis iom malbonodora.

Mi pensis, ke tio estas efektive tre malfeliĉa afero.

Ĉar mi ankoraŭ ne scias kiel ĝi fakte odoras, mi rapide ĉerpis akvon en sitelon. Kiam mi rigardis ĝin atente, oleo brilis en suna radio kun sep koloroj. Longe kaj fikse mi rigardadis sur akvon, mi iel indigniĝis pri la oleo sur akvo. Se ĝi estus homo, mi subite ekvolus forte ĝin disbati.

Tamen tuj poste, mi min konsolis pensante ke ni havas feliĉe alian ĉerpejon proksime.

De post la sekvinta tago, ni devis ricevadi akvon de la akvoproviza ĉaro, kondukata de viro, kiu portas plastron gluitan sub la nazo.

Akvoproviza ĉaro estas *truck* (ŝarĝaŭtomobilo) kun longe-ronda cilindra provizujo, ĉe kies malfronto estas fiksitaj la kranoj kun kaŭĉukaj tuboj kiel akvo-kondukilo.

Kiam ni turnas la kranon, la akvo elfluas ŝpruce el la provizujo.

Ĉirkaŭ la 8-a horo kaj 30, sonorigante la sonorilon ĝi venas antaŭ nia domo, kaj haltas grincante kun malagrabla bruoj. Je tiu ŝanco, alkuras al ĝi homoj tiel multaj, kiel mi ne povis preskaŭ imagi. Jen viroj, jen virinoj, per ambaŭ manoj portante sitelojn trikune, kvarkune, kurbigante sian korpon dekstren aŭ maldekstren, kun malfacila paŝo, ili alkuras. Kaj ili metas siajn sitelojn en duopa vico. Kiam oni jam plenigis la unuan sitelon, laŭvice oni antaŭen ŝovas la sekvantan en maniero de relajo. Eĉ malgrandaj infanoj alkuras kun malgrandaj te-potoj.

Sed ili estas riproĉataj de la akvoprovizisto:

—Malgrandaj infanoj estas ĝenaj, tre ĝenaj!

Mia patrino ne estas sana, tial mi ŝin helpas por akiri akvon.

—Mi estas vere savita, dank'al cia helpado, mia Jukiko! Sed kiam finiĝos la somera ferio, mi estos tre multe embarasita. diris la patrino. Tutkore mi kompatas ŝin.

En iu tago, venis foje alia akvo-portisto, kiu havas tatuitan brakon. Kaj ni ricevis akvon de tiu homo. Poste venis la ĉiama akvoportisto, kaj li sonorigis la sonorilon. Jen elvenis la mastrino de la domo malantaŭ nia familio, kaj ŝi diris:

—Antaŭ kelke da tempo, ni jam ricevis akvon de la alia portisto, kiu pli frue venis. Ŝia tono estis iom forta. Do, la ĉiama

akvoportisto, gluita per plastro sub nazo, ŝajnas koleriĝinta tial ke ni ricevis de alia persono, senvorte ekmovis la aŭtomobilon kaj ekveturigis ĝin for. Mi sentis ke la parolmaniero de la mastrino ne estis sufiĉe ĝentila, tamen ankaŭ tiu akvoportisto estas iom tro kolerema. Aliaj dommastrinoj ankaŭ elvenis, kaj diris:

—Ni devis pli saĝe ricevi akvon silente. Ili brue paroladis, iom incitiĝis kaj insultis. Fine ĉiuj kolereme revenis en siajn domojn.

De post tiu tago, ni ricevadis akvon de la homo tatuita sur brko. Li estas tute afabla, tute kontraste al la homo kun plastro sub nazo. Kiam preterpasas tiu akvoportisto kun plastro sub nazo, la mastrinoj de najbaraj domoj flustras per mallaŭta voĉo:

—Se li obstinas malagrabla, la plastro ankaŭ obstinos sur vizaĝo; jen bela rekompenco!

Kaj ĉiuj najbaraj virinoj laŭte ridis:
—Aha, ha . . . !

Foje, aŭdinte sonorilon mi eldomiĝis, kaj trovis tie ne la akvoĉaron, sed vendiston de glacia dolĉaĵo; ho ve, mi trompiĝis.

Iam, mi malpacience rigardadas horlogon, vane atendente la akvo-ĉaron, kiu hazarde tro malfruiĝas la kutiman horon. Iam ni intermalpaciĝis malagrabla. La sano de la patrino pli malboniĝis pro portado de akvo. Kaj la patro anstatŭ ŝi devis kuiri la manĝaĵojn kun malbona humoro.

Ĉio ĉi tia estas kaŭzita de la akvo odoranta per gasoleo. Kaj tio profunde

min indignigas.

Mi eksopiras pli volonte flugi al mia naskiĝloko Hiroŝima, kie la akvo estas tre pura, ol malgaje resti en tia Taĉikaua.*

Mi volus koleri al iu. Sed al la akvo mi ne povas koleri. Mi volus disbati iun, kiu hazarde venas; eble tiam mia koro kvietiĝus. Tiel mi senfine pensadas eksterracian aferon.

—Patro, kial do tiel nia akvo fariĝis gasole-odora? demandis mi.

—Oni diras, ke la gasoleo de la aerodromo ellasiĝas el la tubo sub tero. Li kalrigas al mi.

Konstruiĝo de aerodromo prosperigis la urbon de Taĉikaua, tamen nun ĝi kontraŭe malprosperigas nian vivon.

Mi tutkore deziregas, kiel eble plej frue realigi nian vivadon kun pura akvo, kun pura koro, ol vivi malagrabla kaj maloportune kun tia akvo malbonodora per gasoleo.

Frue kun la pura akvo!—tage kaj nokte, ĉiam nur per tiu dezirego mia koro estas plenigita.

* Taĉikaua estas urbeto proksima de Tokio, kie nun Usona Armeo konstruas militbazon.

Pri Mia Domo

KOTAKE-KIJOSI (7j., knabo)

Mia domo estas poligono-manĝejo (*Tre populara malkara manĝejo) nomata “Kaŝiŭa-ja,” tre proksima de publika banejo.

Mia Panjo estas nomata Otome.

Mia Paĉjo plej ofte vokas ŝin “Panjo!”,

tamen de tempo al tempo vokas ŝin "Otome!".

Mi ankaŭ, kiam Panjo tranĉadis ajlon, post ŝia dorso vokis mallaŭte "Otome!", tiam ŝi respondis; "Jes," kaj sin turnis dorsen, kaj trovis min; "Ĉu ci, Kijoĉjo? Ho, petolema homo! diris ŝi, Kaj Paĉjo kun klientoj ridis.

Kiam klientoj venas, Panjo diras:—

Bonvenu, bonvolu sidiĝi!—kaj ŝi servas la teon.

Kiam mi revenis el la lernejo, mi plenumas la servadon de teo.

Tiam Panjo laboras fari fritajojn, kaj Paĉjo staras ĉe la kaldrono, enĵetas kaj relevas poligonajn vermiĉelojn kaj ilin enmetas en vazojn. Jen Panjo tranĉetas ajlon, kaj kun ĝi portas la vazojn da poligono al la kliento, dirante:—Pardonu min, mi longe vin atendigis. Kaj poste mi servas teon al la kliento.

Kiam klientoj ne venas, Paĉjo kaj Panjo sidas sur benko kaj interparolas. Plej ofte ili parolas pri mia Fratinjo. Ŝi nun laboras kiel servistino en Tokio; ĉiutage ŝi viŝas la ĉambrojn, lavas la tasojn, kaj tiel plu, mi aŭdis.

La Fratinjo volis fariĝi instruisto de "samusen" (Japana popola kord-instru-

mento), kaj ŝi iris kiel servistino. Poste ŝi nek unu fojon revenas hejmen.

—Ĉu al la Fratinjo manoj frostvunde difektigas? demandis mi.

—Laborado per akvo kompreneble difektas manojn frostvunde, diris Panjo.

Kaj ĉiu silentis. Post longa silento, Paĉjo, enĵetante hejtajon en la fornon, diris:

—Kiu ne trinkis akvon ĉe la alia homo, tiu ne povas fariĝi la vera unu homo (Japana popola proverba esprimo).

Mi volas doni medikamentan plastron por frostvundiĝo al la Fratinjo, kiam ŝi revenos hejmen por ripozo, kaj mi konservas ĝin en mia kesto de ludiloj.

Kiam la Fratinjo estis hejme, ŝi alportadis menditan poligonon al la domoj de klientoj. Nun, laŭtempe, aŭ Paĉjo aŭ Panjo iras alporti ĝin.

Kaj tiel nia tuta familio fariĝis tre okupita. Tial sekve mi ankaŭ laboras por servi la teon.

Kiam mi provis porti la portkeston de poligono, ĝi estis tre peza, kaj mi tuj ĝin metis sur plankon.

Kaj Paĉjo diris:—

Kiu povas porti portkeston, tiu estas la plenvalora unu laborulo.

POR KUNLABORANTOJ

Enhavo de Nia Projektita Libro “Infanoj de la Mondo”

Verkoj faritaj de infanoj:—

Skribaĵoj pri sia vivo, pri sia lando kaj popolo, (en kiu ajn lingvo).

Desegnaĵoj, fotografiaĵoj, gravuraĵoj, manlaboraĵoj k.a.

Komponaĵoj

Por infanaj aferoj:—

Ŝatataj kantoj, rakontoj, historioj, bonaj literaturaĵoj, belartoj, fotografiaĵoj pri kaj por infanoj.

Priskriboj pri infana vivo, pri lando kaj popolo por infanoj ktp.

Nia projektita libraro eldoniĝos unue en japana lingvo por Japana infanaro, en 1954; kaj espereble due en esperanto por tutmonda infanaro.

Maniero de Kulaborado

- * Por ke tiu ĉi afero akiru kiel eble plej vastan subtenon kaj kunlaboron, bonvolu diskonigi ĝin en ĉiu ebla okazo, en viaj ĵurnaloj, kunsidoj, societoj, en viaj lernejoj kaj hejmoj.
- * Ni atendas viajn fervorajn komunikojn, kunlaborojn, individuajn kaj organizitajn.
- * Por plivastigi kaj pliefikigi la kunlaboradon, dezirinde estas ke la fervoraj homoj formos ĉirkaŭ si kunlaboran grupon, aŭ en difinita loko, aŭ en societo, kaj elektinte reprezentanton

komunikados kun ni.

- * Pri templimo kaj aliaj detaloj koncerne la redaktadon, poste ni aparte informos laŭ la landoj.
- * Tamen jam tre dezirinde vi bonvolu tuj komenci kunlaboradon per diskonigo, komunikado, informado kaj alsendado de materialoj.
- * Atendante ĉiuspecajn subtenojn kaj helpojn de tutmondaj infan-amikoj, ankaŭ ni nin pretigas kiel eble plej signifoplene rekompenci ilin, laŭ jena maniero:

1. Al ĉiuj komunikantoj kaj alsendantoj de skribaĵoj ni sendos niajn pres-aĵojn, kaj kunlaborate de Japanaj edukistaj organizoj, klopodos servi por interŝanĝo de informoj pri infana vivo.
2. Por la skribaĵoj akceptitaj en nia projektita libraro, ni sendos rekompence la eldonotan libron al ĉiu skribinto kaj ĝia gvidinta instruisto.
3. Kontraŭ ĉiu senditaj materialoj, bildoj, libroj, fotoj, ktp., ni sendos kiel eble egalvalorajn objektojn laŭ la deziro, bildojn, librojn ktp., aŭ la pagon (per respondkupono, UNESCO-kupono, k.s.).

Adreso: Infana Fake de Redakcio en Heiboh-sya, N-o 4, Yombantyo, (Kozimati), Tiyoda-ku, Tokio, Japanio, aŭ al la sendanto.

Sendanto: nomo
 adreso

日本風土記

「世界の子ども」
のための作品集

